

ת"פ 18999/01/17 - מדינת ישראל נגד יאסין סעדי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 18999-01-17 מדינת ישראל נ' סעדי
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יאסין סעדי

הנאשמים

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), והפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק.

תיאור העובדות הוא כי ביום 23.10.16, בשעה 17.18 הבחין השוטר ברק (להלן: השוטר) ברכבו של הנאשם שהיווה הפרעה לתנועה בלוד, ולאור זאת פנה לעבר הרכב על מנת לרשום לו דו"ח תנועה. הנאשם פנה אל השוטר והציג עצמו כבעל הרכב. השוטר הסביר כי הוא רושם דו"ח וביקש מהנאשם להזדהות, אך הנאשם סירב והחל לעזוב את המקום. לאחר שהשוטר דרש מהנאשם לשוב למקום ולהזדהות, שב הנאשם ומסר תז. תוך שאמר לשוטר: "וואלה אתה לא יודע מי אני מה אני מסוגל לעשות". השוטר הודיע לנאשם כי הוא מעוכב בגין האיומים ובתגובה השליך הנאשם חפצים שהיו במקום ואמר "וואלה אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק, חבל לך על הזמן".

הנאשם כפר בעובדות וטען כי רכבו חנה בסמוך לחנות שבבעלותו, ובזמן הזה פרק סחורה. כשנכנס עם הסחורה לחנות הגיעו השוטרים והחלו לכתוב דו"ח. הנאשם יצא מהחנות וביקש מהם לא לרשום דו"ח ומשלא הסכימו, הסתובב ונכנס לחנות. הנאשם לא סירב להזדהות ברגע שביקשו, מה גם שיש היכרות מוקדמת ולא היה צורך בזה. היתה שיחה בין הנאשם לשוטרים אך הוא לא איים.

ראיות התביעה

2. מטעם התביעה העיד השוטר ברק. לפי עדותו, היה במשימה שגרתית והבחין ברכב העומד וחוסם חצי נתיב. כשהנאשם יצא אליו, היה זה מחובתו לתת דו"ח, ומעבר לכך - להפסיק את העבירה כדי להשיב את התנועה לסדרה. כיוון שהנאשם היה במקום, היה לו עניין לרשום את הדו"ח על שמו, ולא להשאיר אותו על הרכב, זאת כיוון שמסירה לנאשם קושרת אותו לעבירה באופן אישי. לדבריו, כשפנה לנאשם על מנת שיזדהה, הנאשם החל

ללכת לחנות, ולאחר שצעק לו בפעם השנייה, הנאשם הגיע עם התעודה. עוד העיד כי הנאשם אמר לו "אתה לא יודע מי אני ומה אני מסוגל לעשות" ולדעתו זו נימה מאיימת שאין לאפשר כלפי שוטרים. ברק העיד כי היה לו עניין להפסיק את העבירה אך בשל התנהגות הנאשם הוא עיכב אותו ולא התפנה להזזת הרכב. כשנשאל על אופן פנייתו אל הנאשם, הכחיש שזלזל בו. בסיום עדותו הבהיר כי הנאשם לא נעצר בעקבות האירוע אלא עוכב לחקירה ונלקח לתחנה.

3. עד נוסף מטעם התביעה הוא השוטר בבג'ני. כבר בפתח עדותו עלה כי אינו זוכר את האירוע באופן מדויק, והעיד מתוך דו"ח הפעולה שכתב בסמוך לאירוע. על פי הדו"ח ת/5, ביום האירוע, במהלך סיור שגרתי יחד עם ברק, הבחין ברכב מפריע החונה בסימון אדום לבן, כשאין איש לידו. ברק ירד לרשום דו"ח ואז הגיע הנאשם והחל לצעוק "מה אתם רוצים ממני, רק יאסין אל סעדי בראש שלכם, אני פרקתי סחורה בקיוסק". כשהוסבר לנאשם כי יירשם לו דו"ח, אמר לברק "אתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים אתם משטרה של מאפייה". ברק ביקש כי הנאשם יזדהה אך הוא המשיך לצעוק שלא יביא תעודה "תרשום דו"ח על מספר הרכב", והחל ללכת לכיוון החנות. ברק ניגש לנאשם והסביר לו כי הוא מנהל את האירוע ועליו להזדהות. בשלב זה החשוד מסר ת.ז. ואמר "אתה לא יודע מה אני יכול לעשות" לכן ברק הודיע לו על עיכוב. בניידת הנאשם אמר "אתה יש לך כוח כי אתה עם מדים ועם החוק, בלי זה אחד על אחד אני ואתה אתה יודע טוב מאד. בתחנה, הנאשם סירב למסור את הפלאפון שלו וברק הזהיר אותו כי אם לא ימסור אותו, יעצר. בחקירה הנגדית חזר בבג'ני על כך שאינו זוכר את האירוע לפרטיו, אך היתה התלהמות מצד הנאשם, וטון מאיים, אך לא זכר כלל את המילים שאמר הנאשם. בבג'ני אישר כי היתה הרמת קול מצד הנאשם וברק, והיו חילופי דברים. כשנשאל האם הנאשם היה אזוק, השיב שאינו זוכר.

4. מטעם התביעה הוגש בהסכמה דו"ח הפעולה שרשם ברק ת/3, ובו תיאור של האירוע באופן זהה לעדות. בדו"ח הוסיף ברק כי בתחנה הנאשם סירב למסור את מכשיר הטלפון שלו, ורק לאחר דין ודברים ניאות לכך. בנוסף, נרשם כי הנאשם ביקש לצאת מהתא בו שהה לשירותים, ולאחר מכן אישר לו להתקשר לאשתו. בשלב זה אמר לברק "מי אתה שאתה עונה לי לנייד? אני אתבע אותך בבית משפט... מה אתם שווים בלי מדים? בוא נראה אותך בחוץ בלי מדים מה אתה שווה? אתם כלום".

הוגש מטעם התביעה דו"ח העיכוב של הנאשם שם אמר "מה אתם מסוגלים בלי מדים", וסירב לחתום על הדו"ח. כמו כן, הוגש מזכר מיום 13.12.16 בו רשם החוקר כי שוחח עם החשוד וביקש ממנו את פרטי בן דודו שנזכר בחקירתו, על מנת לזמנו לחקירה אך הנאשם השיב "לך תעשה את העבודה שלך ותחפש אותו לבד". בנוסף, הנאשם נשאל האם מצלמות האבטחה שלו קלטו את האירוע והשיב כי לאחר האירוע מכשיר הדי.וי.אר שלו נלקח פעמיים על ידי המשטרה לבדיקת אירועים אחרים והוחזר לו, ואינו בטוח שהצילומים נשארו בזיכרון.

5. הוגשה הודעת הנאשם בה מסר כי רכבו חנה באדום לבן. כשהשוטר רצה לרשום דו"ח, אמר לו שחנה לפריקה וטעינה. כשהשוטר עמד על שלו, ענה לו שאם הוא רשם, שיתן דו"ח לרכב, והחל ללכת לחנות. ברק קרא לו לחזור "בוא בוא בוא" ואז חזר ומסר ת.ז. בשלב זה ברק אמר לו "אתה לא מכיר אותי ואתה לא יודע מי אני, והנאשם ענה "ואתה גם לא יודע מי אני" ואז עיכב אותו. בניידת, ברק אמר לו "אתה לא יודע מי אני, אני יכול להשבית אותך ואני יכול לפרק אותך" ובתשובה ענה הוא "חבל שהמדים עשו אותך גבר כי בלי המדים לא יכולת לדבר בצורה שאתה מדבר כעת". ברק ענה "אני אוהב ללכת עם אנשים ראש בראש" והנאשם השיב "אני לא אתן לך את האופציה". הנאשם מסר עוד כי לא איים, וכי נכח עמו בן דודו איבראיהם. הנאשם טען שלא איים

ואמרוטיו היו רק בתגובה לדברי השוטר. בסיום אמר שיש לו מצלמות בחנות והוא יוכיח שנענה מיד כשקרא לו השוטר.

עדות הנאשם

6. הנאשם העיד כי בעת האירוע אמנם חנה בסימון אדום לבן ליד עסקו, והוא לא יודע אם מחפשים אותו או מתנכלים לו. לדבריו, כשהגיעו השוטרים היה בקיוסק, יצא אליהם ואמר לברק שהוא פורק סחורה לשנייה ויזיז את הרכב. ברק השיב שכבר רשם את הדו"ח "בטונים מזלזלים". לדבריו השיב לברק שאם כבר רשם, אז אף אחד לא יכול להזיז את הרכב, ולא יכול לעשות לו כלום עד שיזיז אותו. באותו רגע תפס את עצמו וחזר, ואז ברק קרא לו בזלזול "בוא בוא תזדהה בפניי", והוא חש שברק מזלזל בו כאילו הוא כלב, וקורא לו כמו לכלב. לדבריו הזדהה ואז אמר לו ברק "אתה לא מכיר אותי אל תתעסק איתי", והוא חש שאיים עליו לכן ענה לו "עדיף שלא נכיר אחד את השני ואני לא צריך את ההיכרות שלך" בשלב זה ברק הודיע לו כי הוא מעוכב, שמו אזיקים על ידיו והעלו אותו לניידת. בתוך הניידת היו קלסרים עם מסמכים ולדבריו הזיז אותו על מנת לפנות מקום לעצמו, ואחד מהם נפל. פרט לכך, לא השליך דבר לרצפה. הנאשם הכחיש שאמר דברי איום. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם מדוע לא העמיד את מצלמות האבטחה שלו לרשות המשטרה והשיב כי חשב שהצילומים נשמרים אצלו, אך בשלב מסוים הבין שאינם נשמרים, לכן החליף את הדיו.י.אר, ולא ידע אם הצילום נשמר. הנאשם נשאל כיצד זה שבניגוד לעדותו, לא מסר בחקירה כי ברק הפנה אליו דברים מאיימים, והשיב כי הוא מסר זאת בחקירה, אך השוטר מחק חלק מההודעה. הנאשם טען כי הסכים לעיכוב מיד ואף הושיט את ידיו לאיזוק מרצונו. עוד העיד כי ברק אמר לו את דבריו המאיימים מחוץ לניידת בניגוד לרשום בהודעתו, שם מסר כי הדברים נאמרו תוך כדי הנסיעה לתחנה. בסיום עדותו נשאל מדוע לא הביא את בן דודו למשטרה והשיב כי היה מעוניין "לשמור" את עדותו לעצמו, כדי שיעיד בבית המשפט, אך אישר שלא הביא אותו לעדות.

הכרעה

7. עדויות השוטרים היו מהימנות והן מתיישבות זו עם זו.

ברק העיד באופן התואם את הדו"ח שרשם. בבג'ני לא זכר את האירוע באופן ממשי ולמעשה הגשת דו"ח הפעולה שלו נעשתה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, גם אם הדבר לא נאמר במפורש.

לא מצאתי כל פגם בהתנהלות ברק כשהחליט לרשום דו"ח לנאשם, ואף מקובל עלי שיקול דעתי כשראה לנכון לרשום את הדו"ח על שם הנאשם ולא להניחו על שמשת הרכב.

מעדות ברק עולה כי דברי האיום נאמרו כלפיו פעם אחת, בעת רישום הדו"ח, ולא עלה כי נאמרו מילות איום נוספות בניידת. ואולם, הוגש בהסכמה דו"ח הפעולה שלו ת/3, שם פירט שתי סיטואציות שבהן נאמרו דברי האיום. ברק העיד כי אינו זוכר את האירוע לפרטיו, ולכן משהוגש הדו"ח, הריהו מהווה חלק מעדותו. באופן תואם, עולה מדו"ח הפעולה של בבג'ני כי דברי האיום נאמרו פעמיים.

ב"כ הנאשם הקדיש מאמצים לשכנע כי הנאשם נאזק באירוע, זאת בניגוד לטענת השוטרים לפיה עוכב ולא נעצר, ולפיכך גם לא נאזק. אינני מקבלת את טענת הנאשם, שאינה מגובה בראיה כלשהי פרט להפרכת דברים בעלמא,

המנוגדים לתיעוד בתיק החקירה. מעבר לכך, אינני סבורה כי יש משמעות רבה לשאלה האם נאזק אם לאו, שהרי העבירות המיוחסות לו בוצעו בכל מקרה עוד בטרם הודע לו על העיכוב (או המעצר).

מצד שני, לא עלה כי הנאשם השליך חפצים ככתוב בכתב האישום, לא בניידת ולא מחוץ לה, ופרט זה לא הוכח.

8. מול גרסת השוטרים, עלו קשיים שונים בגרסת הנאשם:

הנאשם תיאר את האירוע בצבעים חיוורים לעומת התיאור שמסר בעצמו בהודעתו, שם פירט חילופי דברים קשים בינו לבין השוטר, ואף אישר בפה מלא שאמר לשוטר "וגם אתה לא יודע מי אני" וכן "חבל שהמדים עשו אותך גבר כי בלי המדים לא יכולת לדבר בצורה שאתה מדבר כעת".

הנאשם טען בעדותו כי השוטר הוא שאיים עליו "אל תתעסק איתי", אך לא הזכיר עניין שכזה בחקירתו. אציין כי טענתו הפתאומית בעת עדותו, כאילו החוקר מחק את שורה 23 מן ההודעה היא טענה חסרת ידיים ורגליים, שלא עלתה במועד הנכון (לצורך ניהול משפט זוטא בגינה), ואין לה כל בסיס. מקריאת ההודעה ברור כי לא נמחקה השורה, אלא נרשמה בתחילתה נקודה, שלא היה לה מקום בשורה שמעליה.

הנאשם טען כי ברק דיבר אליו בזלזול, אך טענה זו אינה מתיישבת עם עדותו שלו. להיפך, עלה מדברי הנאשם עצמו, כי הוא זה שזלזל בברק, עת הפנה לו את גבו והחל לחזור לחנות, בעוד ברק מבקש ממנו להזדהות. עצם קריאתו של הנאשם לעבר ברק כי ירשום את הדו"ח לבעל הרכב, ועצם טענתו כאילו עתה משנרשם הדו"ח הוא חסין מפני דרישות המשטרה ויכול להותיר את הרכב במקומו, יש בהן מן החוצפה, שהרי עדיין רכבו עמד במקום אסור, וראוי היה כי יזיז אותו מיד. דבריו כלפי שני השוטרים מותירים רושם של התגרות ועמידה על שלו משיקולי כבוד.

9. הנאשם החליט מתוך אותם שיקולי כבוד, שלא לשתף פעולה עם החקירה, ובכך פגע באפשרות לאסוף את הראיות הנחוצות לחקירת המקרה. כך, סירב למסור את שם בן דודו, ולא העביר את המצלמות שברשותו. בעניין המצלמות, הסבירו לא היו משכנעים, שכן היה ביכולתו להעביר את המכשיר מיזמתו בזמן, ואזי ניתן היה לחלץ את הראיות מתוכו. לכל הפחות היה עליו להיענות לבקשת המשטרה שהגיעה בשלבים מאוחרים יותר של החקירה, ולהעביר את המכשיר, כך שניתן היה לברר אם עדיין הראיות שמורות בו. הימנעותו מהבאת ראיות הגנה שהן בשליטתו, צריכה להיזקף לחובתו, ויוצרת הנחה שראיות אלה, אילו הובאו, היו תומכות בהפללתו (ע"פ (מרכז) 29284-06-10 מד"י נ' חאג' יחיא (3.11.10); ע"פ 3947/12 סלאח נ' מד"י, (10.12.12)).

10. נוכח הקשיים העולים מגרסת הנאשם, אני סבורה כי תיאור האירוע כפי שהעידו השוטרים, הוא המהימן.

המסקנה היא כי הנאשם אמנם הפריע לשוטרים בכך שהתנצח עמם, ניסה להתחמק מלהזדהות, ובכך עיכב את רישום הדו"ח וסיום האירוע. הנאשם גם דיבר אל השוטרים בחוצפה רבה.

11. לצד האמור, לא התרשמתי כי הדברים שאמר הנאשם מגבשים עבירת איומים. מן הראיות עולה כי היו חילופי דברים כעוסים בין ברק לבין הנאשם, ונראה שהדברים נאמרו בעידנא דריתחא. גם מעדות בבג'ני עולה כי חילופי הדברים בטונים גבוהים היו הדדיים. ההתרשמות היא כי הנאשם בחר לו דרך ביטוי קלוקלת, מתוך חישובי כבוד, כיוון שחש כי כבודו נפגע מהתנהלות השוטרים כלפיו.

בנסיבות בהן התרשם בית המשפט כי דברים קשים נאמרו מתוך כעס הדדי, ולא מתוך כוונה פלילית לאיים, נקבע כי אין עמוד 4

בהם כדי לגבש עבירת איומים, זאת גם כשהיה מדובר בביטויים קיצוניים יותר מזה שלפנינו (ת.פ. 1292/08 מד"י נ' גופמן (4.7.12); ת.פ. 464-03-107 מד"י נ' גופשטיין (10.4.16); ת.פ. 8986-08 מד"י נ' שרעבי (6.7.11); ת.פ. 29836-12-14 מד"י נ' כראדי (17.8.15); ת.פ. 6918-08-11 מד"י נ' אלקשחר (5.11.12); ת.פ. 5408-11-09 מד"י נ' עזרן (30.10.12). בנסיבות אלה, אני סבורה שיש לראות את הדברים, במסגרת חוצפתו של הנאשם, בגינה הוא נותן את הדין, כחלק מעבירת ההפרעה לשוטרים.

סיכום

הוכח כי הנאשם הפריע לשוטרים בעבודתם, על כן אני מרשיעה אותו בעבירה זו.

לא שוכנעתי כי המעשים מגבשים עבירת איומים, לכן אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד הצדדים